

DURNY (2) *ai*

sg n N durn(e) (1). *pl G* durnych (1).

Sł stp brak, Cn notuje, Linde XVI (jeden z tych samych przykładów) – XVIII w.

Bezrozumny, próżny, pyszny, zarozumiały; amens, captus corde, delirus, demens, excors, vecors Cn
(2) : Ach coż takich Pokrzywek y Grzywaczów durnych: Ktorzy cudzołożnikow y Czuryłow iurnych
Bękarły podrzucone grzeią/ karmią/ piefczą *KlonWor* 61.

W przeni (1) :

Wyrażenie: »durne złoto« (1): Durneć Złoto nas śprząta [*divitis hoc vitium est auri. Tibullus 1, 10,*
7]: nieczuć było woyny/ Gdy bukowy ná łtole łtał kuffel niestroyny. *RybGęśli* B2.

Synonimy: bezrozumny, szalony.

SB